

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački
Homilija na proslavi župne svetkovine
Slavonski Brod, Svetište Gospe od Brze Pomoći, 8. siječnja 2019. godine.
Liturgijska čitanja: *Izl 19,2-8a; Rim12, 9-16a-7; Lk 1, 39-56*

Preuzvišeni oče nadbiskupe metropolite Đuro, pastiru Crkve Đakovačko-osječke,
prečasni gospodine župniče i upravitelju Svetišta Gospe Brze Pomoći
i sva nazočna subraćo u svećeništvu,
dragi redovnici i časne sestre redovnice, predraga braćo i sestre u Kristu!

1. Benedikt XVI., papa emeritus, u svojoj prvoj enciklici *Bog je ljubav* piše: »Biti kršćanin nije rezultat neke etičke odluke ili neke velike ideje, već je to susret s događajem, s Osobom, koja životu daje novi obzor i time konačni pravac« (Deus caritas est, 1). Te se riječi često citiraju jer jezgrovito izražavaju naš osobni odnos s Bogom, koji je postao čovjekom, kao i naše životno iskustvo susreta s onima koji žive Božju prisutnost u svom životu.

Dragi vjernici, i današnja svetkovina Gospe Brze Pomoći, i njezino Svetište u Slavanskom Brodu, dozivaju nam u sjećanje događaj i susrete koji su započeti u ovom Gradu prije nešto više od 60 godina, točno 8. siječnja 1957. godine, kada su se, uz ne male prethodne zapreke službenog režima onoga vremena, javno pojavile u tadašnjoj Župi sv. Stjepana kralja sestre uršulinke i utemeljile svoju redovničku zajednicu u Slavanskom Brodu. Sestre je, iz Varaždina u Đakovačku i Srijemsku dijecezu, pozvao biskup mons. Stjepan Bäuerlein i zauzeto pripremljao njihov dolazak, a na taj ih je providonosan korak hrabrio i molitvom pratio iz kućnog pritvora u Krašiću zagrebački nadbiskup blaženi kardinal Alojzije Stepinac.

Sestre uršulinke donijele su sa sobom sliku Gospe Brze Pomoći koju su predano štovale i odmah započele među vjernicima širiti istu pobožnost i pouzdanje prema Isusovoj i našoj Majci Mariji. Posebno je bio znakovit pohod te Slike brodskim obiteljima koje su se oko nje okupljale na molitvu i time postajale sve više kućne, obiteljske Crkve. Na taj su način u župu i Grad unosile obiteljsku blizinu, neposrednost, zajedništvo i brigu za druge, posebno one u potrebi.

To događanje, to štovanje, ta okupljanja, ti susreti po Mariji s Isusom traju i danas. Oni su učinili da je dotadašnja župna crkva sv. Stjepana kralja u Slavanskom Brodu postala, kako je napisao vaš Nadbiskup, jednim od najposvećenijih marijanskih svetišta u istočnoj Hrvatskoj.

2. Braćo i sestre, uvijek iznova zadivljuje i dira zapažanje da se Mariju toliko časti u kršćanskom puku. Što nam to govori? Tko je ona da je svi tako vole? Ona je posvuda kod kuće. Ona pripada svima. Ona je svima Majka i Gospa Brze Pomoći. Kako se to može objasniti? Na koji to način Ona čini?

Presveta Bogorodica Marija sama pokreće inicijativu. I u Slavanskom Brodu Ona se poslužila dobrim sestrama uršulinkama, u vremenu kad je to izabrala Providnost, te započela hod ovim Gradom i to hitro i brzo, dobro primjećujući gdje *nedostaje vina*. Marija vidi potrebu ljudi. Ona poznaje potrebe siromašnih. I sama je okusila bijedu, govorkanja ljudi, porođaj u štali, bijeg s malim Djetetom, boli razdvajanja, sve do smrtnog trpljenja sa svojim Sinom na križu.

Marija je u svemu živjela vjeru, prošla je hodočasničkim putem vjere. Proživjela je i tamnu noć vjere, osobito na Veliki petak i Veliku subotu. Ona je uistinu živjela ono što danas apostol Pavao govori svima nama: »U nadi budite radosni, u nevolji strpljivi, u molitvi postojani! Pritječite u pomoć svetima (to jest vjernicima) u nuždi, gajite gostoljubivost« (Rim 12,12).

Marija je naša sestra i majka u vjeri. Ona je od samoga početka obilježena blaženstvom onih koji slušaju Božju Riječ. Marija zna da sve dolazi od Boga i da je Bog njezina veličina i snaga. Bog se nad njom prignuo i zavolio je. A ona ga je prihvatila u svoje srce. Od onoga dana, po Mariji, Bog je postavio svoje boravište među ljudima.

Stoga tolika ljudska srca s neizmjenim pouzdanjem traže pomoć kod Marije. Ona nam je utočište jer se baš nitko pred njom ne osjeća odbačenim. Marija ne optužuje i ne osuđuje svoju djecu. Ona nas voli, onako kako samo majka može voljeti. Zbog toga je i nazivamo *odvjetnice i zagovornice naša, Fidelissima Advocata Croatiae - Najvjernija odvjetnice Hrvatske*.

Marija nas ne osuđuje, ma koliko bili od drugih osuđivani i ma koliko sami sebe osuđivali, ako nas savjest prekorava. Marija nam pokazuje Isusa i dovodi nas k Isusu. Ona nam pokazuje put. Uči nas da svoje pouzdanje stavimo u Isusa, u Božje milosrđe.

3. Draga braćo i sestre, nalazimo se u božićnom vremenu koje traje sve do iduće nedjelje, blagdana Krštenja Gospodinova. U tom božićnom ozračju danas na svetkovinu Gospe Brze Pomoći ponovno smo slušali navještaj Evanđelja o Marijinom pohodu Elizabeti, o susretu dviju majki u blagoslovljenom stanju.

Presveta Bogorodica Marija, nakon što je od Anđela saznala da je njezina rođakinja Elizabeta trudna, odmah se požurila k njoj. »Usta Marija i pohiti u Gorje, u grad Judin« (Lk 1,39). U toj rečenici posebno je znakovita riječ *pohiti*. Evanđelje uvijek požuruje, potiče na izlazak iz vlastitih navika, briga i misli. A koliko je samo misli Blažena Djevica Marija nosila u tim trenucima, nakon što je Božja riječ potpuno preokrenula njezin život!

Marija je brzo pohitala u pomoć. Božja riječ, kako pokazuje i Marijin primjer, podiže nas iz naše svakidašnjice, ponekad iz naših udobnosti i potiče nas da budemo blizu onima koji trebaju neku našu pomoć, bilo materijalnu, bilo duhovnu, poput starice Elizabete koja se morala suočiti s poteškoćama majčinstva. Čim je Elizabeta ugledala mladu Mariju kako ulazi u njezin dom, ona se obradovala dubokom radošću koja seže sve do njezine utrobe.

Elizabetina radost je radost jednostavnih i siromašnih koji osjećaju da su ih pohodile *službenice* i *službenici* Gospodnji, oni koji su povjerovali da će se ispuniti ono što im je rečeno od Gospodina. Božja riječ, ako se poslušaju i ako se vjerom prihvaćaju, stvara novi odnos među ljudima. Ona stvara savez radosti i zajedništva, savez dobra, optimizma, pouzdanja u Boga; savez ljudi koji žive Božju prisutnost u svijetu, u našoj svakidašnjici.

4. Marija je – čuli smo u Evanđelju – pohitala i brzo stigla do cilja svoga puta. Tomu da je Marija pohitala i brzo stigla do sela Ain Karim nije razlog samo u njezinoj mladosti, brižljivom poletu i ljubavi prema rođakinja koja je u potrebi. Mariju je, do mjere da je »poletjela« prema cilju, poticao ogranj snage Duha Svetoga. Na Mariju je, naime, kao što je navijestio anđeo Gabrijel, sišao Duh Sveti (usp. Lk 1,35). To je bio isti onaj Duh koji ju je učinio plodnom; koji je ulio u nju evanđeoski misionarski žar, koji ju je poticao i potiče da se brzo uputi i pomogne ljudima u potrebi te da kao dar nosi samoga Sina, koji je živio u njezinoj utrobi pod njezinim majčinskim srcem.

Moleći uslišanje Gospe Brze Pomoći i mi smo, braćo i sestre, pozvani slijediti Mariju i po njezinom primjeru otvarati se djelovanju Duha Svetoga kojega smo svi primili. Elizabeta tako postaje simbolom svih osoba kojima je potrebna naša pomoć i ljubav. A koliko ih je samo danas u našim obiteljima, u našim zajednicama, u našim župama, u ovom Gradu, u našoj Domovini. I Marija, koja je rekla da je *službenica Gospodnja, hita* k nama kao k Elizabeti i postaje brzom službenicom ljudi. Točnije rečeno: služi Gospodinu kojega susreće u ljudima. I naše kršćansko poslanje je konkretna i djelatna ljubav, ljubav koja se otvara zajedništvu i solidarnosti.

Dragi vjernici, živimo tu odgovornost ostajući revni u slušanju Božje Riječi, u kršćanskom zajedništvu, u Euharistiji i u molitvama. To su stavovi koje valja uvijek iznova živjeti, ali stavovi koji svoj povlaštenu izričaj trebaju imati svake nedjelje, na *Dan Gospodnji*. Stoga, ponovno odlučno otkrijmo najistinitiji i najljepši smisao nedjelje i zauzimajmo se da bi

se i na kulturološkoj i na društvenoj razini poštivala svetost toga dana u tjednu, kao dana blagdanskoga slavlja i odmora, na službu čovjeka i na dobro naših obitelji te cijeloga hrvatskoga društva.

5. Draga braćo i sestre, Marija nas danas podsjeća da je obitelj povlašteno mjesto u kojem nam se Bog očituje. Obitelj je primarno mjesto gdje učimo o Božjoj ljubavi prema nama. Papa Franjo u postsinodalnoj apostolskoj pobudnici *Radost ljubavi* naglašava da je razmatranje uzajamnosti između obitelji i Crkve dragocjen dar, jer Crkva je dobro za obitelj, a obitelj za Crkvu (*usp. br. 87*).

»Ljepota uzajamnog i besplatnog dara, radost zbog novonastalog života i skrb puna ljubavi o svim članovima, od djece do starih, neki su od plodova zbog kojih je odaziv na obiteljski poziv jedinstven i nezamjenjiv, kako za Crkvu tako i za cijelo društvo« (*Radost ljubavi, 88*).

Obitelj sudjeluje u životu i poslanju Crkve. To čini svojim sebedarjem živeći kršćanski svoju svakodnevnicu i sudjelujući u molitvi, posebno kada je ta molitva zajednička u obitelji: muž i žena, roditelji i djeca zajedno, u svim životnim okolnostima, kako se u ona vremena činilo pred slikom Gospe Brze Pomoći, koja je hodočastila ovim gradom da bi se otkrio Božji plan i oslušivalo njegovo nadahnuće za životne izazove.

Bog je prisutan i djelatan u obitelji, donoseći svoje spasiteljsko djelo i podučavajući nas o Božjoj ljubavi. Ponekad je to lako izgubiti iz vida i može se razmišljati tako da se obitelj promatra tek kao društvenu i gospodarsku sastavnicu, posebno zbog toga što se obitelji danas suočavaju s brojnim izazovima i napetostima, kao što su: nezaposlenost, osobito mladih ljudi, zatim napetost međusobnih odnosa i promjene u društvu.

Vjernici se, kao i sveukupno stanovništvo ovog dijela naše Domovine, u posljednje vrijeme suočavaju, s ponekad od stanovitih središta gotovo poticanim odlaskom mladih iz plodne Slavonije, a u isto se vrijeme ne govori i ne piše o teškoćama s kojima se susreću ti mladi u tuđini. Bez tuge u srcu nikad se ne napušta Domovinu. Svjesni smo promjena u društvu te, čini nam se, neodgovornih kašnjenja državnih i lokalnih institucija na tom području, ali ne smijemo ne vidjeti i tolike pozitivne inicijative mladih obitelji u ovoj sredini. Treba ih podržati i o njima govoriti, jer one su nada naše budućnosti.

6. Braćo i sestre u Kristu, u svom srcu nosim zahvalnost za naše zajedničko slavlje ovdje u Gradu sluge Božjega nadbiskupa Josipa Stadlera, na Malu Gospu 2016., u Svetoj godini Izvanrednog jubileja milosrđa. Dižući pogled prema Gospi Brze Pomoći s poštovanjem i divljenjem mislim i na ulogu koju je Marija imala u životu blaženog Alojzija Stepinca. Posebno nam je poznato koliko mu je bila draga mala slika Bogorodice, Pomoćnice kršćana, koja se i danas može vidjeti u Krašiću u njegovoj spomen sobi.

Poslušajmo ponovno njegov duhovni poticaj: »Težak bi bio život obitelji, kad ne bi bilo majke. Crkva je velika Božja obitelj. Bog je toj svojoj obitelji dao majku, to jest Blaženu Djevicu Mariju, Majku Božju i Majku svih nas. Dragi moji vjernici... u nju su polagali svoje pouzdanje naši pređi u svim teškim časovima svoga osobnog i narodnog života. Nastavljajte svijetlu predaju vaših otaca!« (28. svibnja 1957.).

Da, predragi vjernici, nastavimo i čuvajmo tu predaju! I nastavimo gledati u Gospu Brze Pomoći, koja u zadivljujućem pohodu ide s nama i pred nama. Njoj povjerimo sebe, svoje obitelji, svoj Grad, svoju Crkvu, svoj hrvatski narod i sav svijet.

S pouzdanjem nas do Tebe evo,

Nosimo boli i nevolje sve!

Tješi nas, jačaj, o Majko i Djevo!

Sve nas posvećuj kroz godine zle! Amen!